

Миломир Обрадовић

ЊЕНЕ РУКЕ

*Те руке су
комплементарне сну,
речима неизговореним
преживљеним ко инфаркт
ко клетва.*

*Те руке
загрлиле обале
неуоквирене слугње
јесењих тајни,
носе први пољубац
ватре
у буру непрозирну
у усне плода.
Руке и зуби
у месу
југарњег сунца,
у сочно тело
што ме васкрсава.*

РАСТЕРЕЂЕЊЕ

*Силазиш.
Одагнао сам облаке
растеш ко дечја воденица,
облачиш се у мој поглед.*

*Тонеш у дланове ми
потпуно будна,
растеређена узнемиреног пепела.*

ИГРАНКА

*Играмо у белом колу
пуном дланова наших руку,
извезени у смех загрљаја,
ко комета
бачени у одјек.*

*Читамо на трепавицама
млада сунца
изничу,
ко жито
из коже из даха.*

*Плетемо венац
у смеху
тек рођеног лица
летине зреле.*

*Играмо бели
на врховима пламенова
спремни да се претопимо
у дуга ока
непреграђеног извора.*

УСПОМЕНА МРЕЗГЕ

*Ко вечни почеци песме.
руке ти досежу
до сржи дивљих плодова,
до неотворених пупољака,
до одјека.*

*Прса ти покренута дечја воденица,
успомена
моје мрезге.*

*Какве то семенке
садиш у моје наћве
у уића руку
ко вечне почетке песме.*